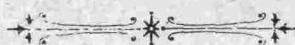

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Χριστούγεννα (ἐξόφυλλον) Σχεδιάμα Βύρωνος Κοντοπούλου.— Ἡ παρθένος Μαριάμ, ἀποτεκοῦσα τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱόν, ἀκούει ψαλμοῦ διὰς ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, ἀρμονίας ἀγνώπτων ἤχων, ἀγνώπτων φωνῶν. Τείνει τὰ ὄμματα καὶ ὑψοῖ τὸν νοῦν καὶ ἰδοὺ αἱ ἀδραὶ μορφαὶ τῶν περωτῶν κατοίκων τοῦ οὐρανοῦ, ἐξαστράπτουσαι ἐπὶ κάλλει ὑπερτέρῳ τῆς ἀρμονίας των, κατέρχονται ἀπὸ τῶν νεφῶν, τείνουσαι τοὺς βραχίονας. Ἡ ψυχὴ τῆς Παρθένου πληροῦται τῆς θείας ἐκείνης προσδοκίας καὶ ἡ φωταυγὴς δόξα τοῦ υἱοῦ της, ἀμέριστος, ἀπειρος, ἀναρχος, ἐξαπλῶται ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ οὐρανοῦ. Εἶνε τόσον ἀδρόν, τόσον χαριτωμένον τὸ βρέφος της! Καὶ εἶνε τόσον κακὸς ὁ κόσμος! Ἰδοὺ ὁ Ἡρώδης ζητεῖ τὴν ζωὴν του καὶ ἡ Ραχὴλ κλαίει τὰ τέκνα της. Ἡ μήτηρ ὦ! εἶνε μήτηρ ἀκόμη ἡ Μαριάμ καὶ τὰ πρωτοτόκα σπλάγγνα της δὲν ἔχουν εἰσεῖτι κατανοῆσαι τὸ ὕψος τῆς θυσίας τοῦ Μεγάλου Πατρὸς, εἰς ἣν παρέδωκε θῦμα τὸν Υἱόν του τὸν μονογενῆ, ἡ μήτηρ φοβεῖται νὰ καταλείπῃ τὸ τέκνον της εἰς τὸν τρικυμιώδη ὠκεανὸν τῆς ζωῆς καὶ ἀναλαβοῦσα αὐτὸ ἀπὸ τῆς φάτης καὶ αἶρουν αὐτὸ εἰς τοὺς βραχίονας ζητεῖ νὰ τὸ παραδῶσῃ εἰς τοὺς ὑμνολογοῦντας ἀγγέλους. Ἄλλ' εἰς τὸ βάθος τῶν νεφῶν ἡ ἀμυδρὰ θεὰ τοῦ Σταυροῦ δεικνύει τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ της καὶ ἔτι βαθύτερον, ἡ ἀμυδροτέρα θεὰ τῶν σαλπικιῶν ἀγγέλων δεικνύει τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ τέρμα τῶν αἰώνων, τὴν δευτέραν καὶ ἔνδοξον τοῦ υἱοῦ της παρουσίαν, ἐν ᾗ πρὸ τῶν ποδῶν της ἡ φάτης τῶν ἀλόγων πληροῦται εἰσεῖτι ἀπὸ τὰ βρεφικὰ σπάργματα.

Τοιοῦτο εἶνε τὸ σχεδιάσμα τοῦ ἑλληνος καλλιτέχνου κ. Β. Κοντοπούλου. Ἡ σύλληψις ὑψηλὴ καὶ ποιητικὴ, ἡ ἔμπνευσις εὐγενής, ἡ ἐκτέλεσις ἀρμονικὴ. Ὑπὸ τὰς ἀορίστους γραμμάς του καταφαίνεται ὅλη ἡ μαντικὴ δύναμις τῶν παραδόσεων καὶ ὑπὸ τὰς ἀτμώδεις φωτισκιάσεις του ὅλη ἡ βάσανος τοῦ σκεπτικισμοῦ, ἡ μειοῦσα τὴν εὐτυχίαν διὰ τῆς δυσπιστίας.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ κ. Κοντοπούλου κεῖται εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Μασσαλίας.

Ἡ Χαρτομάντις — Εἰκὼν Ν. Γκούζη.

Ἡ ὑπόθεσις ἐλληνικὴ, ὁ οἶκος ἀγροτικὸς, ὁ ἐν γένει ἐπιδάσκος γυναικὸς ἐλληνικὸς· ἐκεῖ καὶ τὸ βαρελὶ καὶ τὸ νταούλι καὶ ἡ τσότρα καὶ τὰ σκαμνιά τὰ ξύλινα καὶ τὰ σκαμνιά τὰ φατωτὰ τὰ ἄνευ ἐρεσινωτοῦ.

Γραῖα πανοῦργος, καθημένη πρὸ πλατέως σκίμπος ρίχνει τὰ χαρτὰ καὶ προλέγει τὴν μοῖραν. Περὶ αὐτὴν ἐπτά κόραι ἐν συνωστισμῷ ἀκούουν μετὰ φόβου, μετ' ἐλπίδων, μετὰ παλμῶν τὰς μαντικὰς ρήσεις της. Ἡ στιγμή εἶνε κρίσιμος· ἡ γραῖα διέκρινεν εἰς τὰ χαρτὰ της κατὰ τὴν πονηρίαν, καὶ το λέγει ἀυστολῶς μετὰ τὸν δάκτυλον, ὥστε ἐπιπλήττουσα, ἀλλὰ μετὰ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη ὥστε ἐγκρίνουσα τὸ μυστικὸν τῆς ἐναντι αὐτῆς κόρης, πρὸς ἣν ἀπευθύνεται· ἡ κόρη μειδιᾷ εὐχαριστημένη καὶ κρύπτει αἰδουμένη τὴν μορφήν· αἱ περὶ αὐτὴν γελῶσι.

Τὸ ὄνομα καὶ μόνον τοῦ ἐν Γερμανίᾳ ἀποκατεστημένου ἑλληνος ζωγράφου κ. Ν. Γκούζη ἀρκεῖ νὰ δείξῃ καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου του.

Ἀδελφωμένοι— εἰκὼν Πανωρίου.

Κόρη, ἀθωοτέρα τῆς περιστερᾶς, ἔχει πεπληρωμένην σταφυλῶν τὴν ποδιάν της, ἣν ἀνυψοῖ ἐπιχαρίτως. Λευκὴ περιστερὰ, ἀθώα ὡς ἡ κόρη, ἐπικάθηται ἐπὶ τοῦ ὤμου της καὶ τὴν φιλεῖ μετὰ τὸ μικρὸν της ράμφος.

Ἡ θεὰ τῶν εἰκόνων τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου Πανωρίου προξενεῖ λύπην. Ἐν ἀνθρωπότητι ἡλικία καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του, ὁ ἑλλήν ζωγράφος ἀπώλεσε τὸ λογικόν του καὶ ἤδη εὐρίσκεται κεκλεισμένος εἰς τοὺς τοίχους τοῦ φρενοκομείου.

Σχεδιάσμα — ὑπὸ Ἀ. Φιλαδελφέως.

Εἰκὼν γυναικὸς πλαγίως θεωμένη· ἡ κόμη καὶ τὸ ἐνδυμα τοῦ σурμου, ἡ ἐκφρασις σύγχρονος. Ἔργον τοῦ ἐρασιτέχνου κ. Α. Φιλαδελφέως, τοῦ ὁποῦ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ταλαντοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων του εἶνε γνωστὸν.

Νυκτερινὴ Θαλασσοπλοῖα—Σχεδιάσμα Αἰ. Προσαλέντη.

Εἶνε νύξ· εἰς τὸ βάθος νέφη μελανὰ ὑψοῦνται, ἡ θάλασσα, ἡρεμὸς εἶστί, ἀφροειδῶς κυματίζει, ὥστε ὑποστένουσα εἰς τὰς πρώτας φρικιάσεις τῆς ἐρχομένης τρικυμίας. Δέμβος μετὰ ἐξ ἐπιδατῶν ἀφῆκε πρὸ ὀλίγου τὴν ἀκτὴν καὶ βαίνει, πλέει ἐλαφρῶς, θεωμένη ἐκ τῶν ὀπισθεν μετὰ τὰς κόπας ὑψωμένας. Σκιαί, γραμμαί, ὅλαι ζωνταναί, εὐπετεῖς, χαριτωμένα.

Ὁ κ. Αἰ. Προσαλέντης εἶνε εἰς τῶν συμπαθεστέρων καλλιτεχνῶν μας. περιπαθής, ἀρμονικὸς εἰς τὰς γραμμάς του, γλυκὺς εἰς τὰ χρώματά του, ἰδεώδης εἰς τὰς ἐμπνεύσεις του. Ὅ,τι ὅμως ἰδιαίτερος διακρίνει τὸν κ. Προσαλέντην εἶνε αἱ ὑδατογραφίαι του, τῶν ὑποίων πλεῖστα ἐξετιμήθησαν καὶ ἡγοράσθησαν ἐν μέσοις Παρισίοις, ὅπου ἡ τέχνη ἀνθεῖ καὶ ἡ κριτικὴ εἶνε αὐστηροτάτη.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ κ. Αἰ. Προσαλέντη κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Διδότου.

Τὰ Κάλλαντα—εἰκὼν Ν. Λύτρα.

Ἡ ἠθογραφικὴ αὐτὴ εἰκὼν τοῦ ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Πολυτεχνεῖω καθηγητοῦ κ. Ν. Λύτρα εἶνε τόσον πιστὴ, τόσον ἀληθὴς, τόσον φυσικὴ, ὥστε καὶ ἀκουσίως μεταφέρει τὸν θεατὴν εἰς τὰ ἀφελῆ μας χωρία.

Περὶ τῆς ἀπαραμίλλου γραφίδος τοῦ κ. Λύτρα εἶνε περιττὸν νὰ γράψωμεν διθυράμμους. Τὰ ἔργα του εἶνε γνωστὰ καὶ οἱ μαθητοὶ του ἐπίσης γνωστοί.

Καρκίνοφοδία — ἀγαλμα Γ. Βρούτου.

Τὸ νεώτερον τοῦτο ἔργον τοῦ ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων γλυπτῶν μας κ. Γ. Βρούτου, καθηγητοῦ ἐν τῇ ἡμετέρῃ Πολυτεχνεῖω, ἀμιλλᾶται κατὰ τὴν ποικιλίαν τῶν γραμμῶν καὶ κατὰ τὴν ἐκφρασιν πρὸς τὰ τελειότερα ἔργα τοῦ ἰδίου καλλιτέχνου.

Παῖς ἐκδύεται διὰ νὰ λουσθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ πρὶν ἢ ριφθῇ ἐν τῷ ὕδατι προβάλλει καρκίνος πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ὁ παῖς ἵσταται ἐκπληκτος καὶ περιφοδός. Αὕτη εἶνε ἡ στιγμή τοῦ ἔργου.

Καὶ διὰ τὸν κ. Βρούτον ἐπίσης ἀνωφελὲς κρίνομεν νὰ προσθέσωμεν τι· οὐδὲ αἱ ὀλίγαι μας αὗται γραμμαὶ δύνανται νὰ ἐπιθέσωσιν ἐν ἔτι δάφνης φύλλον εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν του στέφανον.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ κ. Βρούτου κεῖται εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Φιλεληθῶν.

Πρωϊνὴ προσευχὴ —εἰκὼν Ράλλη.

Ἡθογραφικὴ καὶ αὕτη εἰκὼν, ἐλληνικῆς ὑποθέσεως. Νεαρὰ χωρική, μόλις ἐγεγρεῖσα, τείνει τὰ ὄμματα πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνα καὶ μετ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἀπευθύνει πρὸς αὐτὴν τὴν προσευχὴν της. Καὶ ἡ γάστρα μετὰ τὸν ἠνθισμένον κρίνον εὐωδιάζει ἐπεὶ που, καὶ ὅλα τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ἀναπαριστῶσι πιστῶς τὸν βίον τοῦ χωρίου.

Ὁ κ. Ράλλης, διαμένων ἐν Παρισίοις ἀπέριως ἐξετιμήθη ὑπὸ τῶν γάλλων συναδέλφων του καὶ κολακευτικώτατα πολλάκις ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ ἡ παρισινὴ κριτικὴ.

Ἐκ τοῦ βίου τῶν ἀθιγγάνων—εἰκὼν Ἐ. Λαμπάκη.

Ἡ τοπογραφικὴ αὕτη εἰκὼν τοῦ κ. Λαμπάκη παριστᾷ φορητὸν ἀμάξιον ἄλκευτον. Ἐν αὐτῷ διακρίνονται εἰσεῖτι διάφοροι ἀποσκευαὶ καὶ ζωοτροφία καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς καλύπτρας ἐξέχοντος ραβδίου κρέματα φανός.

Ἀθροτάτη σύνθεσις ἐν ἀπαραμίλλῳ ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ περίε τοπίον. Δυστυχῶς ἐνεκα τῆς βαθείας φωτισκιάσεώς του ἡ φωτοτυπία δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀποδώσῃ πιστῶς. Ὁ κ. Ἐ. Λαμπάκης, ἀπὸ πολλῶν ἡδὲ ἐτῶν καλλιεργῶν τὴν τέχνην, ἦν ἐτελειοποίησεν ἐν Γερμανίᾳ, πλειστάκις μέχρι τοῦδε παρέχεν ἀφορμὴν εἰς τὴν δημοσιογραφίαν εἰλικρινῶν ἐπαίνων.